

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות
----------	-----------	------------

17:41	17:19	16:18	תל אביב
17:46	17:23	16:17	ירושלים
17:38	17:16	16:15	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלוך טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

יראת השם טהורה

היראת שמים של האדם היא המאירה את הנשמה

ולבן שיניים מחלב

הבה צייר לילה חורפי קר, גשם עז ניתן על הארץ והטמפרטורה צונחת אל קרוב לאפס. רוחות פזים נושבות בעוצמה, הכפור חודר לעצמות, בכל בית בישראל פועל החימום במרץ. על אם הדרך, אי שם בצפון הרחוק, מתרוצץ יהודי הממהר לביתו, מתכרבל בצעיף ומהדק את מעילו, נלחם ברוחות הסוערות, כשגוונו מצומרר ושפתותיו נוקשות מקור...

כמה היינו מעריכים, לו היינו רואים יהודי אחר יוצא כשקנקן קפה מהביל בידיו, והוא מוזג כוס קפה חמה לכל עובר ושב. היינו רואים אותו כמלאך מושיע של ממש, המהנה אנשים בכוס שתיה חמה ומעוררת, נעימה ומחזקת. בוודאי שהיינו מביטים עליו בהערצה, על שהוא מפנה מזמנו וכוחותיו ומשקיע מאמצים להרות נפשות ישראל ולהחיות נפש כל חי...

אך מתברר, שיש לכל אחד מאיתנו את הכוחות והיכולות להיות מלאך מושיע גדול עוד יותר, ובלי כל קשר למצבנו הכספי, לפנאי הזמן שיש לנו או לכוחותינו ויכולותינו, בלי לעמוד בחום ובלי להתרוצץ, נוכל להיות מלאכי חסד ונתינה גדולים בהרבה, בצורה פשוטה ביותר:

נחפש את האדם הכי קרוב, ונעניק לו חיוך רחב, מילה טובה. 'אתה נראה טוב היום!', 'החולצה שלך יפה!', 'לך הכבוד שאתה קם מוקדם!', 'יש לך מקום לשבת?' - כל אמירה חמה וידידותית כזו, המלווה בחיוך רחב ואיכפתיות, כנה, מחיה את נפש הזולת הרבה יותר מכוס שתיה מרעננת בעיצומו של יום קיץ מהביל...

את התגלית הזו חושפים הז"ל במסכת כתובות בדרשתם על הפסוק: 'ולבן שיניים מחלב' - גדול המלבין שיניים לחברו, יותר ממשקהו חלב. המחייך לאיש ונותן לו מילה טובה, המאיר פנים ומעניק תחושה של אחדות, הוא המנצח בתחרות חסד היומית, הוא עשה פעולה גדולה וחשובה פי כמה ממי שהחיה את נפש חברו בכוס שתיה קרה ומרעננת!

הסימן הרביעי הוא, כשמדקדק במצוות קלה כחמורה. אינו מחשב זה מצוה גדולה וזה עבירה קטנה, אם הוא ירא שמים אינו מסתכל על חומר העבירה אלא על מי שצויה עליה. כמו שאם אליהו הנביא יצוה אותו, ירוץ לעשות רצונו, יהיה מה שיבקש - רץ ומתלהב. אינו מביט אל הפעולה וצורכה אלא על מי שצויה עליה. רק תבקש... אם מלך מלכי המלכים הקב"ה בעצמו וכבודו מצוה אותו, חלילה יזלזל במצוה או עבירה, יאמר זו עבירה קלה?! חלילה וחס. יראת שמים היא להיות נקי וזך מכל עוון וחסא חלילה.

רבינו בחיי אומר, "יראה" נקראת יראה על שם שמאירה את הנשמה של האדם, כי ע"ז שיש לו יראת שמים אינו חוטא ואינו עושה עבירות, ונשמתו נשאת טהורה זכה ומאירה כמו שהיתה. והרי "מי יודע אור מחצב הנשמות כמה הוא נפלא ועצום" (אור החיים) והרי נשמתו של האדם היא אור עליון נפלא.

משה רבינו ירד מלדבר עם הקב"ה וייראו מגשת אליו, פחדו לגשת למשה שפניו היו מאירים ביותר. ולמה, מה עשה בשמים? למד תורה עם הקב"ה, והנשמה שלו מאירה עד שאי אפשר להסתכל בפניו המאירה באור הנשמה.

וכתוב, יראת ד' טהורה עומדת לעד, מי שיראתו טהורה, הוא מדקדק על קלה כבחמורה, בלא החיבונות הרבים לא מעדיף מצוה חמורה על הקלה, אינו מזלזל במצוה קלה ומקיים רצון ד' בשלמות הנפש ובטהרת הלב, הוא זוכה שאינו נופל ויראתו עומדת לעד. כי מימיניו בל ימוט.

בעל העיקרים מייסד עיקר גדולי: גם אם אדם בקי בכל חדרי תורה, ויעשה מצוות ומעשים אדירים, אם אין לו יראת שמים אינו נחשב אדם. כמו שאמר שלמה המלך ע"ה בחכמתו "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם". פירוש, אין "אדם" חשוב אדם עד שיהיה לו יראת שמים. אם אין לו יראת שמים הרי הוא כחיה משאר חיות המתהלכות בזה העולם.

שנזכה ליראת שמים טהורה. שבת שלום.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

הרמב"ם כותב ארבע מאפיינים לירא שמים, ארבע סימנים שבהם מזהים יראת שמים. הראשון: שהאדם שם את יראת ה' ומוראו תמיד מול עיניו, זאת אומרת שהאדם הירא שמים מכניע את עצמו ושאפיותו - לרצון השם יתברך. הוא מבטל את הרצונות שלו אל הרצונות של הקב"ה, כאילו אין לו רצונות. כשמתעורר לאדם רצון שלא כרצונו יתברך והוא חלילה הולך אחרי הרצון הזה, ומתעלם מרצון הבורא יתברך, הרי הוא במידה מסוימת כעובד עבודה זרה. "אני קובע" ולא חלילה הוא יתברך קובע. וכמו שרמזו בפסוק "וכי תזבחו זבח שלמים לה' לרצונכם תזבחו", זבחו את רצונכם למען רצונו יתברך. כמו שמתחיל השולחן ערוך: "שויתי ה' לנגדי תמיד הוא מעלה גדולה במעלות הצדיקים והחסידים" אין דבר גדול מזה, שאדם משהו את הקב"ה נגד עיניו - לעולם לא ימוט. מי שהולך בדרך זו לא יפול. ירא שמים יש עליו שמירה מלמעלה, אשרי איש ירא את ד'... לא ימוט.

סימן שני אומר הרמב"ם, אדם עושה מצוות ומעשים טובים לשם שמים, לא מספר לאנשים עשיתי ועשיתי, נתתי צדקה והרבתי חסדים. כתוב בספרים שמי שמפרסם מעשיו לא רק שמפסיד שכרו אלא גם נענש בזה, כי לא עשה לכבוד ד' יתברך אלא כדי לקבל כבוד. ורמזו: יושב בסתר - עליון.

מי שעושה מעשיו בסתר וצנעה ולא יחפוף כבוד על מעשיו המפוארים, הוא עליון יהיה ונישא. מתן בסתר יכפה אף, אין מעלה של צדקה כמו שהיא בסתר. ואמרה הגמ' שכשנשון צדקה באופן שהנותן לא יודע למי נותן, והמקבל לא יודע ממי מקבל, זו הדרגה הגבוהה ביותר.

סימן שלישי היא אדם שאינו פוחד מאנשים. אדם ירא שמים מקיים מה שכתוב "לא תגורו מפני איש". משל לאדם העומד מול אריה, והנה באה דבורה, האם יפחד ממנה? הפחד מהאריה מבטל כל הפחדים. מי שפוחד מבורא העולם מבטל ממנו כל הפחדים האחרים. ולכן אדם כזה אינו מחניף לאף אחד, הוא רואה אדם עשיר, בעל נכסים, מכובד, ועובר עבירה חס וחלילה, הוא מוחה בו. הוא לא פוחד ממנו. כי כשאדם עושה עבירה, מי שהוא ירא שמים צריך למחות בו, לקנא לכבוד שמים, ולא לחוש מי הוא ומה הוא.

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

שהאדמה תבלע אותי

מתי המעט שנותרו בבית הכנסת, הביטו ברבי דוד בהתפעלות מהולה בהערצה. הלא טרם חלפו דקות ספורות מאז נוף בו הגבאי לעין כל, ביזה אותו והשפיל את כבודו לעפר, והנה רבי דוד - הוא ולא אחר - המתנדב לסייע לו ולהביא לו את התרופה ממרחקים במאמץ לא פשוט!

אך הגבאי, לא שת לבו לכל זאת. 'הנה', אמר בפשטות, 'זה המרשם, וזה הכסף עבור התרופות. תקנה ותביא לי הביתה, בסיידר? ועוד פעם לא לאחר!' שב והזהיר...

רבי דוד יצא לדרכו בריצה, על אף מחלתו. כחצי שעה של ריצה רגלית לבית המרקחת, ועוד חצי שעה הדרך חזרה. יותר משעה של מאמץ, למען יהודי שפגע בו אנושות אך לפני שעה קלה. מכל מתפללי בית הכנסת, דווקא רבי דוד הוא שיצא לדרך, הוא שהעניק את מיטב עיתותיו למען הגבאי שנוף בו, הוא שרץ בזריזות למען מי שהשפיל אותו ופגע בו בצורה כה קשה, וללא כל סיבה!

כשחזר, רגע אחרי שהעביר את התרופות ליעדן, פגשו אותו כמה ממתפללי בית הכנסת. 'רבי דוד!' קראו בהתפעלות, 'עד היכן הדברים מגיעים? אפשר להיות קשה לכעוס ונוח לרצות, אפשר להתפייס בקלות, אבל להתאמץ כך מעל ומעבר? לרוץ כעלם צעיר למען מי שפגע בך באופן כה קשה? לא רק לסלוח ולמחול, אלא גם לפעול למענו ולטובתו באותו היום?'

רבי דוד חיך את חיוכו האצילי, והשיב בפשטות: 'ראו נא, אני נוהג שכל אימת שמישהו פוגע בי, אני ממחר למחול לו. אבל הגבאי, שפגע בי בצורה כה קשה, שהשפיל וביזה אותי לעין כל ללא עוול בכפי - חשתי כי אינני מסוגל למחול לו, אני פשוט לא מצליח...'

הייתי חייב להתאמץ למענו, לרוץ בשביל להיטיב לו, למצוא דרך להעניק לו עם הרבה מאמץ - ובכך אתחבר אליו ואוכל למחול בלב שלם, למחוק את הפגיעה מההיסטוריה שלי!'

רבי דוד מלמד אותנו: המחילה לא אמורה להיות קלה, לפעמים הפגיעה קשה מנשוא, והמחילה קשה משאול. ועדיין - כדאי מאוד להתאמץ, להתחבר, להגיע למצב שנוכל למחול ולסלוח, כי המחילה חשובה וכדאית!

והנה, אך מסתיימת התפילה, ניגש אליו הגבאי ושופך עליו מקלחת צוננת: 'האינך מתבייש? וכי זו צורת התנהגות לאחר לתפילה כאילו לא קרה כלום? והלא אתה מקבל מאתנו דירה חינוך אין כסף, כל מה שמבקשים ממך הוא להתייצב מוקדם לתפילות בבית הכנסת. נראה לך סביר שתגור בדירת לחם חסד?'

רבי דוד השפיל עיניו בבושה. לא ששיער שהגבאי ידרוש בשלומו ולסיבת איחורו המוצדקת, אך בוודאי לא ציפה לשיחת מוסר רושפת אש כלפיו, לעיני כל הקהל. הגבאי לא נרגע, והמשיך להצליף: 'זו חוצפה איומה, שאי אפשר לעבור עליה לסדר היום! הנה לנו עוד אברך צעיר, עוד לא בן שלושים', אמר והצביע על רבי דוד המסמיק ומחוויר חליפות, 'שלא יודע מה זו מחויבות, ואין לו ערכים לזמן המדויק!'

הגבאי הוסיף לירות בו חיצים מילוליים פוגעניים, וכל אותה עת מושפל רבי דוד לעיני כל ואינו עונה דבר. ידוע ידע, כי גם אם יצטדק ויאמר שהיה חולה - הדבר לא ישכך את זעמו של הגבאי הקשוח, ובוודאי לא יתרום להרגעת המהומה. בלית ברירה נאלץ לעמוד כאחרון הנאשמים ולשמוע את נאצות הגבאי, המשפיל אותו לעין כל בהאשמות חמורות אך נטולות שחר...

הגבאי סיים את שיחת המוסר החוצבת, הלך להכין לעצמו כוס תה להרגיע את מיתרי הקול שהתאמצו מעל ומעבר... רבי דוד נותר מושפל, מקווה שהאדמה תבלע אותו מרוב בזיון...

חלפו מספר דקות, והנה, שוב שב הגבאי להיכל בית הכנסת. 'רבתי!' הכריז בקול רם, 'הסתיים מלאי התרופות שלי, ואני צריך ללכת לבית המרקחת בעיר העתיקה לרכוש תרופות חדשות, אך אין לי כח. מי שיכול לעשות עבורי טובה וללכת במקומי לעיר העתיקה - נא יודיעני!'

בית הכנסת כבר החל להתרוקן, רבי דוד היה מהאחרונים שעוד גללו את התפילין, ולא רחוק ממנו ישב הגבאי ושתה מכוס התה בשלוות בוקר. אך סיים רבי דוד לגלול את התפילין, והנה הוא ולא אחר ניגש אל הגבאי.

'בוקר טוב', אמר בלבביות, 'אני יכול ללכת להביא את התרופות. הבה לי בבקשה את המרשם ואסור לבית המרקחת, כדי שייגעו התרופות הנחוצות בזמן.'

אך נכנסים לשכונת 'מאה שערים' בירושלים, ומיד רוח ירושלמית המימה לצד האנשים הגדולים שהילכו בסמטאות, ניחוח החלות מהמאפיות הייחודיות לצד ריח המאכלים המסורתיים, מראה הילדים הרכים והזכים המשתובבים בחצרות כשלצידם יהודים מבוגרים מתהלכים על מקלם, אלה מבטאים על קצה המזלג את האוירה הייחודית והתוססת, היהודית והאהובה שמגלמת השכונה...

אך לא תמיד היתה השכונה עליזה ותוססת כל כך. לפני יותר ממאה שנים, כאשר רוב הציבור היהודי רכז בתוככי העיר העתיקה, נעשה מאמץ רב להרחיב את ההתיישבות היהודית אל שכונת מאה שערים וסביבתה. קהילות שונות שרצו לעודד את ההתיישבות במקום, רכשו חלקות קרקע במחירים זולים, בנו עליהן בתים, והחכירו אותם בתשלום סמלי או השאילו אותם בחינם ליהודים שביקשו להתגורר בתים הללו.

כך הוקמו 'מיני שכונות' כמו בתי נייטין, בתי וייטנברג, בתי אונגרין, בתי אורנשטיין, ועוד קשה להאמין בומוננו, אך באותם ימים ניתנה לאנשים זכות לקורת גג בירושלים רבתי חינוך אין כסף. כל מה שנדרש מהם, הוא להשתתף בפעילויות הקהילה - כמו שיעורי התורה, להגיע מוקדם לשעות התפילה הקבועות, וכיוצא באלה.

באחת מהשכונות הללו, התגורר גם זקני, הרב דוד בטלמן זצ"ל. רבי דוד היה יהודי עובד השם משכמו ומעלה, מחנך בחסד עליון, דייקן ומסודה אין פלא כי עמד בהצלחה בדרישה להקדים לבוא לבית הכנסת לפני התפילה. אם כולם נדרשו להגיע כעשר דקות לפני התפילה, הרי שמעולם לא קרה שהוא לא התייצב כרבע שעה ויותר, לפני שעת התפילה...

כגבאי בית הכנסת שימש יהודי שמאורעות החיים הפכו אותו לנרגן וקצר רוח. הוא נחשב אדם קשוח, שניהל את בית הכנסת ביד רמה, תוך הקפדה על דיוק בזמנים ועמידה בדרישות. המתפללים ידעו על אופיו זה של הגבאי, והשתדלו להימנע מהיתקלויות עמו, בפרט בנושאי האיחורים לתפילות...

לימים חלה רבי דוד במחלה קשה, והקושי להתארגן בשעת בוקר מוקדמת, גרם לכך כי הגיע לתפילה בתחילתה או באיחור מה, בניגוד לנדרש להגיע עשר דקות לפני התפילה. לא היה זה מחוסר רצון, אלא מתוך החולי שהכביד מאוד על ההתארגנות בבוקרו של יום.

"הגבאי הוסיף לירות בו חיצים מילוליים פוגעניים, וכל אותה עת מושפל רבי דוד לעיני כל ואינו עונה..."

פרשת שבוע

הרב משה דיינ

ברכת הבנים

מבואר בפסוקים כאשר יוסף הגיש את בניו לקבל ברכה מיעקב אביו, הוא רצה שמנשה הבכור יקבל את הברכה ביד ימין ולכן העמידו בצד ימינו של יעקב, ויעקב הפך את ידיו והניח שמאלו על ראש מנשה.

ויש להתבונן מדוע יעקב היפך את ידיו, ולא ביקש להעמיד את מנשה בשמאלו ואת אפרים בימינו.

הנצי"ב בספרו 'העמק דבר' מבאר שבאמת היתה כאן כוונה עמוקה ליעקב מצד אחד הוא רצה שמנשה יעמוד דוקא ליד רגלו הימנית. ולכן לא ביקש מיוסף להעביר את מנשה לצד שמאלו. ומצד שני רצה להניח את יד ימינו על ראש אפרים, לכן 'שיכל את ידיו'.

וההסבר בזה כך: אמנם יש עדיפות שהמברך יניח יד ימינו על ראש המתברך. אבל בנוסף לכך יש גם עדיפות 'לעמוד ליד רגל ימין של המברך'. העדיפות שהמברך יניח את ימינו על ראש המתברך באה לידי ביטוי בעניינים של רוחניות. 'יד ימין' מורה על כח וחוזק של הנהגה, וכשהיא מונחת 'על הראש' הרי נותנים כח ל'דעת' של המתברך שיוכל להנהיג את העם בדרך הנכונה. אך גם לעמידה בצד רגל ימין של המברך יש משמעות. ה'רגל' מסמלת את כח ההליכה והניהול, וכאשר המתברך מקבל ברכה כשהוא עומד בצד 'רגל ימין המברך' הרי הוא מקבל כח וכושר של הנהגת העם בעניינים גשמיים.

יעקב הבין ברוח קודשו שיש לאפרים יש עדיפות בעניינים רוחניים, ולכן צריך הוא לקבל את יד ימינו של יעקב על ראשו. 'היד' משמשת את הראש ואת הדעת. ואילו למנשה יש עדיפות בעניינים של הליכות העולם. ולכן צריך הוא לעמוד דוקא בצד רגלו הימנית של יעקב. כי 'הרגל' משמשת את הגוף להליכה וכאן רימו לו שהוא יהיה מנהיג בגשמיות.

ומעתה מבואר מדוע יעקב לא ביקש שמנשה יעמוד בצד שמאלו, כי היה לו ענין בדוקא שמנשה יעמוד בצד ימינו, בכדי שהוא מרמז לו בזה את ענין ההעדפה שלו על אפרים בענייני הליכות העולם. (העמק דבר)

עוד מוסיף הנצי"ב לבאר יסוד גדול בענין הברכות. הנה יעקב אבינו כשמברך את בני יוסף פותח באמירה זו: "בן יברך ישראל לאמר ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה" והתרגום יונתן מבאר שברכה זו מברכים את התינוק ביום ברית המילה. וכבר שאלו המפרשים מדוע דוקא ביום המילה מברכים ברכה זו את התינוק.

ומסביר הנצי"ב שידוע שאין ראוי לברך את האדם אלא מעין ברכתו שברכו ה' עד כה, לעשיר בעשרו, ולחכם בחכמתו. וא"כ אין ראוי לברך למי שאינו עוסק בתורה, שיהיה כאפרים. וכן למי שהוא אינו עוסק בהיות העולם, אין ראוי לברך אותו שיהיה כמנשה. אבל בשעת מילה דלא נודע עדיין את הדרך אשר הילד ילך בה אז יברך ישראל "ישימך אלוקים כאפרים" אם יהא עוסק בתורה יצליח כמוהו. "וכמנשה" אם יהיה עוסק בהיות העולם יהיו כמנשה. (הרחב דבר)

בדברים אלו מסביר הנצי"ב שמשמעות 'ברכה' אינה לתת לאדם 'מתנה'. אלא שהאדם יזכה להוציא את יכולותיו החוצה במלוא ההשגים. לכן הברכה צריכה להיות מעין יכולתו שנטע בו ה' יתברך.

הרב רועי גנון

פינת ההלכה

ברכת הקשת

ברכות שתיקנו לנו חז"ל הם מחולקות לכמה סוגים: ברכות המצוות, ברכות הנהנין, ברכות השבח והודאה, וכתב הרמב"ם שהטעם שתקנו חז"ל לברך ברכות שבח והודאה כדי שזכור את הבורא יתברך וליראה ממנו. ולכן ברכת הקשת וברכת רעמים וברקים הם ברכות השבח שניכר שם גדלותו וחסדיו של ה' יתברך בעולם.

מסופר בתורה בפרשת נח, שאחר שהביא ה' יתברך מבול על הארץ, כרת ברית שלא יחריב שוב את עולמו והביא אות ברית שהיא הקשת שנראית בשמים להזכיר לנו לחזור בתשובה כמו שכתוב בפסוקים (בראשית פרק ט' פסוקים יב'-טו') "ויאמר אלהים זאת אות הברית אשר אני נותן ביני וביניכם ובין כל נפש חיה אשר אתכם לדורות עולם, את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ, והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן, וזכרתי את בריתי אשר ביני וביניכם ובין כל נפש חיה בכל בשר ולא יהיה עוד המים למבול לשחת כל בשר, והיתה הקשת בענן וראייתה לזכור ברית עולם בין אלהים ובין כל נפש חיה בכל בשר אשר על הארץ".

ולכן תקנו חכמים לברך כאשר רואה את הקשת, ונוסח הברכה הוא "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם זוכר הברית נאמן בבריתו וקיים במאמרו".

א. הגמרא במסכת חגיגה אומרת שאדם שמסתכל בקשת עיניו כהות, והטעם משום שהפסוק ביחזקאל אומר "כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם, הוא מראה דמות כבוד ה'", היינו שהנביא דימה את הסתכלות בקשת להסתכלות בכבוד שמים, שכמו שבהסתכלות בקשת אין רואים מראה ממשי, כך גם ההתגלות של ה' יתברך לנביא אין זו ראייה ממשית, וכיוון שדימו את ההסתכלות בקשת להסתכלות בכבוד השכינה לכן צריך לנהוג כבוד בהסתכלות בקשת, מכל מקום מותר לראות את הקשת כדי שיוכל לברך עליה ורק להסתכל בה ביותר אסור.

ב. קודם שמברך על הקשת צריך שיראה את הקשת כולה שהיא כחצי גורן עגולה, ומכל מקום אם אי אפשר לראות את כל הקשת, ורואה רק מקצתה הרוצה לברך יש לו על מה שיסמוך.

ג. אם רואה את הקשת בלילה יש לברך עליה. וכן אם רואה את הקשת דרך החלון ונראית הקשת היטב מברך על הקשת, אולם אם רואה את דמות הקשת במים אין לו לברך על הקשת הזאת.

ד. אם ראה את הקשת ובירך עליה ולאחר מכן חזר וראה קשת אחרת, אם התפזרו העננים לגמרי ונטהר השמים עד שהשמים זכים וברורים ואחר כך נראית שוב קשת צריך לחזור ולברך על הקשת השניה, ואם לא התפזרו העננים לא יברך על הקשת השניה.

ה. אם עבר היום שבירך על הקשת וחזר ורואה את הקשת ביום שלאחריו, צריך לברך על הקשת אע"פ שלא התפזרו העננים כיוון שזהו יום חדש ויש כאן היסח דעת.

ו. נחלקו הפוסקים כשרואה קשת האם מותר להגיד לחברו שיש קשת כדי שגם הוא יברך עליה, דעת כמה מהאחרונים שאין לומר לחברו שיש קשת, משום שזה כמוציא דיבה על הבריות שאינם מתנהגים כראוי שהרי הקשת מסמנת שה' יתברך כועס ורוצה להביא מבול לעולם ורק משום הברית שכרת עם נח שלא להביא יותר מבול לעולם לכך הוא לא מביא מבול, אולם דעת כמה אחרונים אחרים שיש לומר לחברו שנראה הקשת בשמים כדי שחברו גם כן יברך על הקשת, ואדרבה אנו שמחים ומודים לה' יתברך אשר בחסדו כרת ברית שלא להחריב את העולם, ועל ידי זה גם חברו יתעורר לחזרה בתשובה, ולהלכה אדם שרואה את הקשת יאמר גם לחבריו שנראתה הקשת כדי שגם הם יברכו.

ז. אם ראה את הקשת באמצע פסוקי דזמרה או באמצע ברכות קריאת שמע, אם יוכל לסיים את הפרק שנמצא בו ולברך על הקשת בבין הפרקים יעשה כן, אולם אם חושש שמא תעבור הקשת עד שייסיים את הברכה, יפסיק אפילו באמצע הפרק ויברך על הקשת, שהרי אם ימתין עד שייסיים תעבור הקשת, ולצורך מצוה עוברת מותר להפסיק אפילו באמצע הברכה של קריאת שמע או פסוקי דזמרה (חוץ מפסוק ראשון של קריאת שמע ופסוק "ברוך שם וכו'" שאסור להפסיק לשום ענין).

גם שבאים לאדם קשיים ונסיונות צריך להתייחס אליהם כמו הכשר של מצות הבטחון בה', וכאן זו ההוכחה שאדם אוהב את ה' ובטח בו. וכשמגיע לאדם נסיון של בטחון בקב"ה, שיגיד "לשם יחוד קודשא בריך הוא, הריני בא לקיים מצות בטחון בה', להיות רגוע ושלי, ולדעת שה' עושה בשבילי את הכי טוב, ואני לא דואג בכלל", ובזה מקיים מצות עשה של בטחון בה'.

מתנה בקופסא

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א נכנס לבקר חולה בבית הרפואה "מעייני הישועה", בדרכו לצאת משם, הוא שומע אשה אחת שצועקת לו "כבוד הרב, אני רוצה ברכה בשביל הילד שנולד לי", הרב אמר לה "שיהיה במזל טוב", אמרה לו "תודה, אבל הוא נולד עם תסמונת דאון ופיגור שכלי, אני רוצה שתברך אותו", שאל הרב "מה את רוצה שאני אברך", אמרה לו "אני רוצה שתברך שיהיה גדול בתורה כמו מרן הרב אלישיב זצ"ל", אמר לה הרב בתמיהה, "את לא חושבת שזו בקשה מוגזמת מדי", אמרה לו "כבוד הרב, לא קיבלתי את הילד בדיעבד של אין ברירה, אלא קיבלתי אותו לכתחילה כדי לטפל בו, אני לא אזרוק אותו חלילה, אני מבינה שאם ה' נתן לי את הנשמה הזו, כנראה שהייתי ראויה לפניו, וה' החליט שרק אני מסוגלת לגדל את הנשמה של הצדיק הזה, לכן תברך אותו!" כמה טונות של אמונה ובטחון יש כאן!

בסתר עליון

הרב זילברשטיין מספר שהוא הגיע לברית של הילד, וההורים שלו הזמינו אוטובוסים מכל הארץ, הרב לא האמין, כי בדרך כלל בריתות שכאלה עושים בסתר, שאף אחד לא יראה, אבל בברית הזאת היתה שמחה אמיתית, שמחה בבורא עולם, שמחה מגודל האמונה, שאדם מאמין שזו המתנה הכי טובה בשבילו, והוא מבין שאם זה מה שהקב"ה נתן לו, סימן שזה מה שצריך לקבל, אם אדם לא יבין את זה, הוא יצא מהעולם הזה חבול ופצוע, ולכן אם יש לך מרירות בחיים, זה לא בגלל שמישהו מציק לך או שאשתך לא בסדר או שחסר לך כסף, אלא חסר לך את ההבנה והאמונה של "צדיק וישר הוא", שהרי בורא עולם יודע בדיוק מה אתה צריך לנשמתך בגלגול הזה, והוא עושה בשבילך את הכי טוב שאפשר!

הרב אליהו רוטמי מרצה באתר ישיבת אור דוד למגוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

כל התורה בשביל האמונה!

כתוב בתהלים (עח, ה-ז) "ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל, אשר ציוה את אבותינו להודיעם לבניהם, ושימו באלקים כְּסֶלֶם, ולא ישכחו מעללי אל ומצוותיו ינצורו", אומר הגאון מוילנא שעדות ביעקב היא התורה, שעיקר נתינת התורה היא כדי שישומו באלקים כְּסֶלֶם (בטחונם), שישומו עם ישראל בטחונם בה', ועל ידי הבטחון לא ישכחו את הנסים וישמרו את כל המצוות. יוצא לנו חידוש מרעיש, שכל נתינת התורה לעם ישראל נעשתה רק בשביל שאדם יקנה את מדת הבטחון בה' יתברך! מי שרוצה להיות עבד ה' אמיתי ולדעת את התורה, צריך להתחזק בבטחון שנצרך לעבודת ה' יותר מכל דבר אחר. אומר הגאון מוילנא שלכן פתחה התורה באות ב' "בראשית ברא אלקים", לרמוז שעבודת ה' מתחילה בבטחון שלנו בה' יתברך.

הכל בסדר

הקב"ה שמח ביהודי שמקבל את כל מאורעות חייו באהבה, בלי כעס והחמצת פנים, אומר אלקים העולם שבראתי מסודר ומתוכנן, ורק אני יודע מה טוב בשביל כל אחד לתיקון שלו, לכן שמח בני בחלקך ואל תתלונן, גם שרואים בעולם דברים שקשה לסובלם וכאילו יש עוולות, אבל אם נתבונן טוב נראה שאין שום עוול והכל מסודר, "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, אל אמונה ואין עוול, צדיק וישר הוא".

בידים טובות

אומר החפץ חיים שיהודים לובשים ציצית מצמר גם שחם להם ולא נוח להם, אפילו שיכולים להיפטר מהמצוה, אם אדם חותך כנף אחת ומגעל אותה, הוא פטור מהמצוה, אבל אף אחד לא עושה כן, כי רוצה את המצוה.

איך נרשמים להיות מפיצים

מתקשרים
למוסדות אור דוד

נרשמים להיות
חלק מהמפיצים

ומקבלים את
העלון עד הבית

מעכשיו בכל שבוע זה קבוע

מעכשיו גם אתה יכול להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך כל שבוע

03-5701212